

*Seria
de
autor* PAULO
COELHO

Paulo Coelho s-a născut la Rio de Janeiro în 1947 și este unul dintre cei mai de succes scriitori ai lumii. Cărțile sale, printre care se numără mari bestsellere internaționale, precum *Alchimistul*, *Jurnalul unui Mag*, *Manualul războinicului luminii*, *Maktub*, *Walkiriile*, *Brida*, *Veronika se hotărăște să moară*, *Unsprezece minute*, *Aleph* și *Hippie*, sunt traduse în 89 de limbi și editate în peste 170 de țări, transformându-l într-un adevărat fenomen literar. Acestea ating, până în prezent, vânzări de peste 320 de milioane de exemplare în întreaga lume, iar în România, de peste un milion și jumătate de exemplare.

Lui Coelho i s-au acordat numeroase distincții, cum ar fi Cavaler al Legiunii de Onoare, Franța, 1999, și Medalia de Aur a Galiciei, Spania, 1999. Este membru al Academiei Braziliene de Litere din 2002, iar în 2007 a fost numit Mesager al Păcii de către ONU.

PAULO COELHO

Maktub

Traducere din portugheză de
SIMINA POPA

HUMANITAS
fiction

Redactor: Ștefania Nalbant
Coperta: Angela Rotaru
Tehnoredactor: Manuela Măxineanu
Corector: Marilena Brînzan
DTP: Dragoș Dumitrescu, Veronica Dinu

Tipărit la Master Print Super Offset

PAULO COELHO

MAKTUB

Copyright © 1994 by Paulo Coelho

This edition was published by arrangements with Sant Jordi
Asociados Agencia Literaria S.L.U., Barcelona, Spain

www.santjordi-asociados.com

All rights reserved.

<http://paulocoelhoblog.com>

© HUMANITAS FICTION, 2026 pentru prezenta versiune
în limba română.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

COELHO, PAULO

Maktub / Paulo Coelho; trad.

din portugheză de Simina Popa. –

București: Humanitas Fiction, 2026

ISBN 978-606-097-893-0

I. Popa, Simina (trad.)

821.134.3

EDITURA HUMANITAS FICTION

Piața Presei Libere 1, 013701 București, România

tel. 021 / 408 83 50, fax 021 / 408 83 51

www.humanitas.ro

Comenzi online: www.libhumanitas.ro

Comenzi prin e-mail: vanzari@libhumanitas.ro

Comenzi telefonice: 0723 684 194

Pentru Nhá Chica, Patrícia Casé,
Edinho și Alcino Leite Neto

*O, Marie, zămislită fără de păcat,
roagă-te pentru noi,
păcătoșii care alergăm la Tine.
Amin.*

*Te laud, Tată, pentru că ai ascuns
acestea de cei înțelepți și pricepuți
și le-ai descoperit pruncilor.*

Evangelhia după Luca, 10:21

Înainte de a începe

Maktub nu e o carte de sfaturi, ci un schimb de experiențe.

Mare parte din ea e alcătuită din învățăturile maestrului meu, primite de-a lungul a unsprezece ani lungi de conviețuire. Alte texte sunt relatări de-ale prietenilor mei sau de-ale unor oameni cu care m-am intersectat o singură dată – dar mi-au lăsat un mesaj de neuitat. În sfârșit, există cărți pe care le-am citit și povești care – cum spunea preotul iezuit Anthony de Mello – aparțin moștenirii spirituale a rasei umane.

Maktub s-a născut în urma unui telefon primit de la Alcino Leite Neto, pe atunci directorul suplimentului *Ilustrada* al ziarului *Folha de S. Paulo*. La vremea respectivă eram în Statele Unite și, când am primit propunerea, nu știam exact despre ce-o să scriu. Dar era o provocare stimulantă și m-am hotărât să accept; să trăiești înseamnă să-ți asumi riscuri.

Când mi-am dat seama câtă muncă înseamnă, am fost pe punctul de a renunța. În plus, cum trebuia să călătoresc ca să-mi promovez cărțile în străinătate, rubrica zilnică a devenit un chin. Pe de altă parte, primeam semne care-mi spuneau să continui: o scrisoare de la un cititor, un comentariu din partea unui prieten,

decupaje din ziar ale articolelor mele păstrate de cineva în geantă.

Încetul cu încetul, am învățat să fiu obiectiv și direct în scris. Am fost nevoit să recitesc textele, un lucru pe care-l amânam mereu, deși până la urmă era o reîntâlnire care îmi făcea mare plăcere.

Am început să notez cu mai multă grijă cuvintele maestrului meu. În fine, am început să privesc tot ce se petrecea în jurul meu ca un motiv să scriu *Maktub* – iar asta m-a îmbogățit într-atât, încât azi mă simt recunoscător pentru sarcina zilnică de atunci.

Am selectat în acest volum texte publicate în *Folha de S. Paulo* între 10 iunie 1993 și 11 iunie 1994. Rubricile despre războinicul luminii nu fac parte din această carte: au fost publicate în *Manualul războinicului luminii*.

În prefața uneia dintre cărțile lui, Anthony de Mello spune: „Eu am fost doar țesătorul, asta a fost datoria mea; nici urzeala, nici firul nu sunt meritul meu”.

Nici al meu, cu atât mai puțin.

PAULO COELHO

Călătorul stă jos în mijlocul unei păduri, privind o casă modestă. A mai fost aici cu niște prieteni, dar pe-atunci tot ce observase fusese asemănarea dintre stilul acelei case și cel al unui arhitect catalan – care a trăit demult și n-a pus niciodată piciorul în locul acesta.

Casa e aproape de orașul Cabo Frio, statul Rio de Janeiro, și e construită cu totul din cioburi de sticlă. Proprietarul ei, Gabriel, în anul 1899 a avut un vis, în care un înger îi spunea: „Construiște o casă din cioburi”. Gabriel s-a apucat să adune dale sparte, vase, bibelouri și borcane făcute bucăți. „Fiecare ciob, oricât de mic, e transformat în frumusețe”, spunea Gabriel despre munca lui. În primii patruzeci de ani, localnicii au zis că e nebun. Apoi, niște turiști au descoperit casa și au început să-și aducă prietenii. Gabriel era de-acum un geniu. Dar noutatea a trecut și Gabriel s-a întors la anonim. Cu toate astea, și-a văzut mai departe de construcție. La nouăzeci și trei de ani, a pus ultimul ciob de sticlă. Și a murit.

Călătorul își aprinde o țigară și fumează în tăcere. Azi nu se gândește la asemănarea dintre casa lui Gabriel și arhitectura lui Gaudí. Se uită la cioburi, reflectează asupra propriei existențe. Și aceasta – ca a oricărei

persoane – e făcută din bucățile a tot ce s-a întâmplat. Dar, la un moment dat, fragmentele acestea încep să prindă formă.

Și călătorul își amintește puțin despre trecutul lui, uitându-se la hârtiile pe care le are în poală. Acolo sunt bucăți din viața lui, situații pe care le-a trăit, pasaje din cărți pe care le ține minte, învățături ale maestrului său, povești de-ale prietenilor, anecdote pe care i le-au povestit la un moment dat. Acolo se află reflecții asupra timpului lui și asupra visurilor generației lui.

Așa cum un om a visat un înger și a construit casa pe care o are acum în fața ochilor, și el încearcă să pună ordine în hârtiile lui – ca să-și înțeleagă propria construcție spirituală. Își amintește că, în copilărie, a citit o carte de Malba Tahan numită *Maktub!* și se gândește:

„Oare ar trebui să fac și eu la fel?”

Spune maestrul:

Când simțim că a venit momentul unei schimbări, începem – înconștient – să revedem cu ochii minții filmul înfrângerilor noastre de până la acel moment.

Firește că, pe măsură ce îmbătrânim, cota momentelor grele prin care am trecut e mai mare. Dar, în același timp, am acumulat experiență, care ne-a dat mijloacele de a depăși aceste înfrângeri și de a găsi drumul care ne îngăduie să mergem înainte. Trebuie să revedem și filmul acesta în proiecția noastră interioară.

Dacă o să ne uităm numai la filmul înfrângerilor, o să rămânem blocați. Dacă o să ne uităm doar la filmul experienței, o să ajungem să ne credem mai înțelepți decât suntem de fapt.

Avem nevoie de ambele filme.

Închipuie-ți o omidă. Își petrece cea mai mare parte din viață pe pământ, privind păsările, indignată de soarta ei și de forma pe care o are. „Sunt creatura cea mai demnă de dispreț”, se gândește. „Urâtă, respingătoare, condamnată să mă târăsc pe jos.”

Într-o zi însă, Natura îi cere să facă un cocon. Omidă se sperie – n-a mai făcut niciodată un cocon. Se gândește că-și clădește mormântul și se pregătește să moară. Deși e indignată de viața pe care a dus-o până atunci, își exprimă nemulțumirea față de Dumnezeu.

„Când în sfârșit mă obișnuisem, Doamne, îmi iei până și puținul pe care îl aveam.”

Deznădăjduită, se ferecă în cocon și-și așteaptă sfârșitul.

După câteva zile, se vede transformată într-un frumos fluture. Se poate plimba prin văzduh și se poate lăsa admirată de oameni. Se minunează de mersul vieții și de căile Domnului.

Un mirean s-a dus să-l caute pe avva Pimen la mănăstirea sa din Schetia.

— Vreau să fiu un om mai bun, a spus el. Dar nu mă pot abține să nu mă gândesc la lucruri păcătoase.

Avva Pimen a văzut că afară bătea vântul și i-a cerut mireanului:

— E tare cald aici. Ai putea să iei puțin din vântul de afară și să-l aduci înăuntru, să răcorim încăperea?

— E imposibil așa ceva, a spus mireanul.

— La fel de imposibil e și să nu te gândești la lucruri care l-ar răni pe Dumnezeu, i-a răspuns avva. Dar, dacă știi să spui nu ispitelor, n-o să-ți faci nici un rău.